

МОТИВИ по НЧХД № 245/2023г. по описа на РС-П.

Производството по делото е образувано по тѣжба на Ю. А. О. с ЕГН: *****, с адрес гр. О., ул. ***, обл. Т. чрез адвокат З. Б. от АК-Т. против К. Н. А. с ЕГН: *****, с адрес: гр. Т., ул. „Б.“ № ***, за извършено престъпление чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 146, ал. 1 от НК, за това че на 29.10.2023 г., между 13,30 и 14,30 ч., пред обект, предствляващ зелен магазин, който се намира на ул. **** в град О., обл. Т., собственост на ЕТ „****“ в присъствие на пострадалия Ю. А. О. и на публично място му нанесъл следната обида: „А.тан бул, С.с.“, която обида в превод на български език означавала „Ти, който си с лице на плъх, А. да ти види сметката“.

В наказателния процес бе предявен и приет за разглеждане граждански иск срещу подсъдимия, за неимуществени вреди в размер на 4 000 лв., ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание, частният тѣжител и граждански ищец, редовно призован, не се явява. За него се явява повереникът му адв. Б. – ТАК, която поддържа повдигнатото обвинение и пледира за уважаване на гражданската претенция.

Подсъдимият К. Н. А., редовно призован, се явява лично и с адв. Р., който пледира за оправдателна присъда. Алтернативно, моли за прилагане на чл. 146, ал. 2 от НК, като съдът да освободи тѣжителя и подсъдимия от наказание.

След анализ на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди становището на страните, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият К. Н. А. е български гражданин, неосъждан, живее в гр. Т.. Отношенията между семейството на подсъдимия и това на частния тѣжител не били добри и между тях отдавна съществували конфликти.

На 29.10.2023 г., подсъдимия, заедно със свидетеля С.Г. решили да отидат до гр. О. за да видят мотор, който бащата на подсъдимия продавал, тъй като С. търсил да закупи такъв. След като видели мотора, подсъдимия, свидетеля и бабата на подсъдимия потеглили с автомобила, управляван от последния. Малко след като тръгнали, между 13.30 и 14.30 часа на същия ден, подсъдимият забелязал тѣжителя Ю. О. пред магазин, находящ се в гр. О. и решил да говори с него по повод камера за видео наблюдение, която Ю. О. бил поставил в имота си, насочена към двора на подсъдимия. А. спрял автомобила и без да слиза от него, отворил прозореца и подхванал разговор с тѣжителя по повод поставеното средство за наблюдение. В близост се намирали и свидетелите Х. О. и А. М.. А. заявил, че посоката, в която гледала камерата – към пътека, която водела към външната тоалетна в семейния имот, притеснявала роднините на подсъдимия. По тази причина той казал на тѣжителя „Ще махнеш камерите!“, а О. му отвърнал „Защо да ги махна ? Законни са ! Ти ли ще ми кажеш да ги махна ?“ Изнервен от ситуацията и установявайки, че не може да се разбере с Ю. О., А., отправил към тѣжителя думите „С.с.“ и „А.тан бул“, като първият израз в превод на български означава „плъхоподобен“, а вторият - „А. да те накаже“, след което си тръгнал.

От чутото тѣжителят пребледнял, почувствал се зле и се възмутил от отношението на подсъдимия към него

Приетата за установена фактическа обстановка се доказва по безспорен начин от приложените по делото писмени доказателства и свидетелските показания на Х. М. О., А. Х.ова М., като и частично от показанията на св. С. Д. Г. и обясненията на подсъдимия.

В показанията си св. О. излага подробна информация за събитията, които са се случили на 29.10. 2023г. между 13.30 и 14.30 часа пред магазина му, находящ се в гр. О.. Свидетелят твърди, познава страните по делото и знае, че между тях е имало предишни спорове. На посочената дата свидетелят разговарял с тѣжителя Ю. О., който се бил върнал от чужбина. В това време подсъдимият К. А. спрял автомобила си пред тях, без да слиза от превозното средство и подхванал разговор с тѣжителя, като темата била камерите за видеонаблюдение, които последният бил поставил в имота си. Тъй като една от камерите била насочени към имота на подсъдимия, той бил недоволен от това и твърдял, че устройството било поставено незаконно. На упреците на подсъдимия, тѣжителят отговорил, че камерите са за наблюдение на двора му, а не за нерегламентирано наблюдение спрямо семейство на подсъдимия.

Свидетелят излага, че между страните по делото не е имало сериозен скандал и физически контакт, но по време на спора подсъдимият отправил към тѣжителя думите „А.тан бул“ и „С.с.“, които думи накарвали тѣжителя да се почувства неудобно и той

прижълтял.

В показанията си свидетелят уточнява и е категоричен, че е бил на достатъчно близко разстояние от автомобила на подсъдимия, за да чува разговора между страните.

Разпитана пред съда свидетеля А. М. излага, че на инкриминираната дата се прибираща към дома си. М. забелязала, че автомобила на подсъдимия бил спрял пред магазина на семейството ѝ, където се намирал и бащата на свидетелката. Тя решила да разбере какво се случва, тъй като знаела, че не са в добри отношения. Слушайки разговора между тъжителя и подсъдимия, свидетелката чула, че се обсъжда въпросът относно камерите, които тъжителят Ю. О. бил поставил в имота си. В този разговор подсъдимият роптаел, че камерите са незаконни и трябва да бъдат премахнати, а от своя страна тъжителят защитавал законността на техния монтаж.

Свидетелката е категорична, че ясно е възприела как подсъдимият отправя към тъжителя думите "С.с." и "А.тан буласън", които думи интерпретира като обидни и проклетие. Тя отбелязва, че от изречените от подсъдимия думи тъжителят се е засегнал сериозно и се почувствал зле.

Свидетелката потвърждава, че между семействата на тъжителя и подсъдимия съществуват конфликти, като твърди, че между тях е имало и спор, при който тъжителят създавал пречки при строежа на къщата на подсъдимия.

От показанията на св. Г. се установява, че той и подсъдимия са бивши колеги от „Шише джам“. Г. твърди, че на процесната дата той и подсъдимия отишли да видят мотор, който бащата на К. А. продавал. Свидателят описва срещата между страните по делото като разговор, в който подсъдимият изразил несъгласие с монтирането на камера, която била насочена към неговия имот. Свидателят твърди, че не е чул ясно думите „С.с., да са казани от подсъдимия, но заявява, че на търговане К. А. е казал на тъжителя "А. корсун", които свидетелят оценява като добронамерени, въпреки че не знаел точно какво означават.

Свидателят твърди, че другите свидетели действително са били на улицата, но на разстояние от автомобила на подсъдимия и според него не е било възможно да чуят какво се говори в колата.

По делото бе допуснато извършването на превод от турски език на български език и обратно от лицензиран преводач. От осъществения превод се установява, че изразът „А.тан бул. С.с.“ се превежда „А. да те накаже, плъхоподобен.“, а „А. корсун“ се превежда „Господ да те пази“ и има добронамерен смисъл.

При съвкупния анализ на събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства, съдът не установи противоречия между показанията, дадени от Х. М. О. и А. Х.ова М., при което като логични и обективни, изцяло ги кредитира.

Съдът дава вяра на показанията на св. С. Г. само в частта им, в която свидетелят твърди, че на инкриминираната дата, по време на разговора между тъжителя и подсъдимия е бил в автомобила на последния. Твърденията на свидетеля, че подсъдимият не е отправил думите „А.тан бул“ и „С.с.“ към тъжителя, а му е само казал „А. корсун.“ /„Господ да те пази.“/, настоящият състав не кредитира с доверие. Безспорно се установи от показанията на всички разпитани свидетели, че страните са в конфликтни отношения от много време и ситуацията, предмет на настоящото производство е свързана с тях. В този смисъл и предвид темата на състоялия се разговор, а именно отправени упреци от страна на подсъдимия към тъжителя, че последният извършва нерегламентирано видеонаблюдение на семейството на подсъдимия, твърденията на свидетеля, че подсъдимият е казал на тъжителя „А. корсун.“ /„Господ да те пази.“/ са лишени от житейска логика. Ноторно за съда е, че тази фраза е израз на добронамереност и загриженост от страна на изречлия е към лицето, към което тя е насочена, като предполага близост и уважение, каквито между страните конкретният случай не разкрива.

По делото подсъдимият даде обяснения, в които излага, че основният му мотив за разговора с частния тъжител е била добронамереността му да разреши ситуацията по отношение на наблюдението чрез камерата, която Ю. О. е инсталирал.

Подсъдимият посочва, че нападението на сина на Ю. О. към бащата на подсъдимия е било свързано с дело за къщата на тъжителя. Подсъдимият споменава и за инцидент, при който Ю. О. е напръскал чесъна му с хербицид и не се е извинил за това.

Подсъдимият подчертава, че по време на срещата е бил в колата си, че срещата е протекла мирно и без физически контакт между двамата и че след като разговорът е

приключил, при потегляне с автомобила, подсъдимият му казал: „А. корсун!“.

В съдебната практика се приема, че освен израз на правото на защита, обясненията на обв. са и годно доказателствено средство, при което съдът е длъжен да прецени вътрешната съгласуваност, логичност и убедителност на заявеното от подсъдимия становище по повдигнатото му обвинение и да съпостави твърденията му с останалите доказателствени източници. Когато се установи, че обясненията са логични, вътрешно непротиворечиви и не са опровергани от други доказателствени средства, няма пречка те да бъдат кредитирани с доверие. В този смисъл, съдът намира обясненията на подсъдимия за достоверни само досежно наличието на стари вражди между неговото семейство и това на тъжителя и конкретния повод за състоялия се разговор между тях, а именно поставеното от Ю. О. съоръжение за видеонаблюдение, насочено към имота на подсъдимия. В останалата им част, в която подс. отрича да е изрекъл инкриминираните изрази „А.тан бул“ и „С.с.“, а е казал „А. корсун!“ обясненията се опровергават от показанията на св. Х. О. и А. М., които, както вече се посочи, съдът кредитира с доверие.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна, съдът прие следното:

Безспорно бе установено от събраните по делото доказателства, че на 29.10.2023г., между 13.30 и 14.30 ч., пред търговски обект, находящ се на ул. „****“ в град О., обл. Т., подсъдимият К. Н. А., на публично място, е отправил към Ю. А. О. думите С.с.“ и „А.тан бул“, като първият израз в превод на български език означава „плъхоподобен“, а вторият - „А. да те накаже“.

Непосредствен обект на престъплението „обида“ са обществените отношения, свързани с честта и достойнството на личността.

Законът не уточнява и не ограничава обидното действие, като приема за достатъчно чрез него да се унижава честта или достойнството на друго лице и то да е казано или извършено в негово присъствие, независимо от начина и формата на казването или извършването. Обидата е съзнателно, целенасочено унижаване на чувството за чест и достойнство на пострадалия, чрез думи или действия, които по съдържанието си противоречат на изискванията за благоприличие и на добрите нрави.

Пострадал от престъплението може да бъде само физическо лице, което има формирано в съзнанието си чувство за лична чест и достойнство и което е в състояние да възприеме обидните изрази или действия.

Изпълнителното деяние на обидата се изразява в казване или извършване на нещо унижително за честта и достойнството на другото. Престъплението е довършено с възприемането от засегнатия на обидните думи или обидната проява.

За да е налице състав на обидата по чл. 146 от НК, деецът трябва да е дал своя негативна оценка на личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения, обидни жестове, които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел. В този смисъл са Решение № *** г. по н. д. № *** др.

Престъплението „обида“ от субективна страна се извършва умишлено и поради това следва да бъде доказано, че деецът е искал или допускал чрез думи или действия с унижително съдържание, да засегне честта и достойнството на лицето, срещу което върши действията или изрича обидните думи.

В конкретния случай настоящия състав прие, че подсъдимият е изрекъл думите „С.с.“ /„плъхоподобен“/ и „А.тан бул“ /„А. да те накаже“/.

Думите безспорно са били насочени към частния тъжител, който ги е възприел, като това е станало на публично място и в присъствието на други хора. И двата изрази са обидни по своя характер, тъй като „плъхоподобен“ представлява зоосемантическа метафора с негативно-оценъчно съдържание, а „А. да те накаже“ принадлежи към т.нар. инвективна /оскърбителна/ лексика, включваща клетви, ругатни, псувни и др.

От обективна страна използваните думи са достатъчни за реализиране на състава на деянието по чл. 146, ал. 1 от НК. Налице е и квалифициращият признак по 148, ал. 1, т. 1 от НК, тъй като деянието е извършено на публично място /на улица в гр. О./.

От субективна страна се установи, че думите са изречени умишлено.

Настоящият състав прецени, че в случая следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, при следните съображения:

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от НК предвижда, че деянието, което макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление не е престъпно в две хипотези: когато поради своята малозначителност изобщо не е общественноопасно или пък когато неговата обществена опасност е явно незначителна.

За определяне общественноопасния характер на деянието поначало следва да бъдат изяснени характерът, начинът и степента на засягане на обекта, специфичните качества на дееца и субективните особености на неговата проява.

В настоящия случай е налице втората хипотеза, регламентирана от чл. 9, ал. 2 от НК - явна незначителност на обществената опасност на деянието, извършено от подсъдимия.

Посочената разпоредба е обща и е приложима за всички престъпления по Наказателния кодекс, независимо от това какви обществени отношения се охраняват с тях. В този смисъл само поради обстоятелството, че с дадена разпоредба от особената част на НК се охраняват важни обществени отношения / в случая свързани с честта и достойнството на гражданите/, не може априори да бъде изключено приложението на чл. 9, ал.2 от НК.

Установените по делото обстоятелства на времето, мястото, начина и мотивите за извършването на деянието, както и личностните данни на подсъдимия, не водят до извод за застрашаване обществените отношения в степен, изпълваща съдържанието на обществената опасност, която го прави престъпно. Още повече, че тези, макар и важни, обществени отношения във връзка с честта и достойнството на гражданите в конкретния случай са били засегнати в една незначителна степен.

В случая поведението на подсъдимия е очевидно повлияно от изначално влошените и конфликтни съседски отношения между неговото семейство и това на тъжителя и натрупаното у подсъдимия негативно отношение към тъжителя. Касае се за деяние, което е било осъществено в афектно състояние на подсъдимия, провокирано от липсата на диалогичност от страна на частния тъжител и отказа на последния да възприеме аргументите и притесненията на А. досежно поставената камера за видеонаблюдение. Това е довело до една емоционална реакция, обективизираща неправомерно поведение, изразяващо се в отправяне на процесните обиди по отношение на тъжителя, засягащи честта и достойнството му.

От друга страна, подсъдимият е неосъждан и липсват данни за други противообществени прояви, което го характеризира като личност с ниска обществена опасност.

С оглед на изложеното, подсъдимият бе признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му частно обвинение.

По гражданския иск:

В настоящото производство бе предявен и приет за разглеждане граждански иск срещу подсъдимия, за неимуществени вреди в размер на 4000 лв., ведно със законната лихва до окончателното изплащане.

Претендира се гражданска отговорност за причинени в резултат на процесното деяние неимуществени вреди, които са вторична санкционна последица, свързана с нарушаване на общото правило да не се вреди другиму.

В кръга на претендираните неимуществени вреди влизат всички отрицателни последици, настъпили за пострадалия тъжител, при наличието на които възниква деликтната отговорност. Независимо, че деянието не съставлява престъпление поради явно незначителната му обществена опасност, то извършеното от подсъдимия несъмнено съставлява деликт. В този смисъл е и практиката на ВКС - Решение № *** г. по н. д. № ** г.; Решение № ** г. по н. д. № ** г. на III-то н.о. на ВКС.

Безспорно, подсъдимият е осъществил деяние, с което е причинил на пострадалия неимуществени вреди, които подлежат на обезвреда. Подсъдимият е осъществил фактическият състав на непозволеното увреждане с отправянето на процесните обидни думи, поради което дължи обезщетение за неимуществените вреди. Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема, че е налице противоправно деяние, извършено от подсъдимия, което е в нарушение на правни норми, свързани с неприкосновеността на личното чувство за достойнство и охранявани от нормите на чл. 146 и сл. от НК. Налице са и

останалите елементи от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, поради което съдът приема, че в хода на съдебното производство предявеният граждански иск е доказан по основание. С оглед правилата, относими към реализиране на деликтната отговорност и като взе предвид причинените на гражданския ищец морални страдания от деянието, както и обстоятелството, че обидните думи са били възприети и от трети лица, настоящият състав приема за справедливо неимуществените вреди бъдат обезщетени със сумата от 600.00 лв.

Съдът приема, че по този начин в пълна степен ще бъдат репарирани причинените на пострадалия морални страдания, резултат от огорчението, унижението и накърненото му достойнство. Съдът счита това обезщетение за съответно на обществената опасност на извършеното деяние. Тази сума подсъдимият следва да заплати на гражданския ищец, ведно със законната лихва от деня на деликта до окончателното ѝ изплащане.

Останала част от гражданския иск до пълния претендиран размер от 4000.00 лв. съдът прие за недоказан, поради което го отхвърли.

По разноските:

Процесуалният представител на частния тъжител претендира деловодни разноски, като е представил списък за сторените такива, но следва да се отбележи, че в приложения по делото Договор за правна защита и съдействие не е уговорено отделно заплащане на адвокатски хонорар за предявяване на частна тъжба и водене на дело, и за предявяване на граждански иск /посочена е обща сума за наказателното производство и за гражданския иск в общ размер на 1300 лв./. Това е необходимо, понеже на осн. чл. 190 от НПК, при признаване на подсъдимия за невиновен, разноските се възлагат в тежест на частния тъжител, а съгл. чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищецът има право на разноски пропорционално на уважената част от иска. Т.е. макар подсъдимият да е оправдан и разноските по наказателната част да следва да останат за сметка на тъжителя, последният има право да му бъдат присъдени разноски по гражданската част, пропорционално на уважената искова претенция по правилата на ГПК. В конкретния случай обаче, съдът е в невъзможност да прецени каква сума е заплатена за процесуално представителство по наказателната част и каква по гражданската, поради което не присъди разноски в полза на тъжителя.

Съобразно разпоредбата на чл. 190 от НПК, частният тъжител бе осъден да заплати на подсъдимия сумата от 600.00 лв. - разноски по делото за адвокатски хонорар.

Подсъдимият бе осъден да заплати по сметка на Районен съд - П. държавна такса върху уважената част от гражданския иск в размер на 50.00 лв.

Воден от горното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: